

Arrest

nr. 62 518 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. DRIESSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 oktober 2009 actualiseert verzoekster haar aanvraag.

Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2010. Op dezelfde datum wordt verzoekster ter kennis

gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen wordt een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 52 781 op 9 december 2010 worden beide beslissingen vernietigd.

Op 11 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2008 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 februari 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf opgesteld op datum van 01.10.2008 met aanvullingen onder andere op 09/06/2009 (datum attest van inontvangstname) en op 07/10/2009 door :

*A., A. (R.R.: 000)
geboren te (...)
nationaliteit: Afghanistan
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om een regularisatie te rechtvaardigen.

De verzoekster beroept zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De betrokkene verwijst meer bepaald naar criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou zij daarvoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Zij legde eerst een arbeidscontract voor geldig van 06/04 tot 11/04/2009. Aangezien de geldigheidsduur van het arbeidscontract eindigde op 11/04/2009, kan dit contract niet in het voordeel van de betrokkene worden weerhouden. Daarna legde zij een arbeidscontract van onbepaalde duur voor betreffende een deeltijdse werkregeling van 5 uur per week, afgesloten op 11/05/2009 tussen haarzelf en de werkgever, T-groep NV. In artikel 11 wordt gestipuleerd dat deze overeenkomst de vroegere overeenkomsten vervangt.

Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen, dient de betrokkene echter een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of bij de actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009.

In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt immers het volgende gesteld: “Onder ‘in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B’ moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)”. Ook in het K.B. van 07.10.2009 wordt herhaald dat om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies een model-arbeidscontract dient voorgelegd te worden: “(...) één of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit (...)”.

De betrokkene had drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met deze instructies, doch heeft nagelaten dit te doen. Bijgevolg kan het arbeidscontract van de betrokkene niet weerhouden worden voor punt 2.8B aangezien het niet om een model-arbeidscontract gaat. Betrokkene voldoet dus niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies.

De tijdelijke arbeidsvergunning, arbeidskaart C, en de voorgelegde loonfiches voor de periode van april tot juni 2009 vormen geen grond voor een regularisatie. Deze elementen aangaande de tewerkstelling

van de betrokkene op basis van een oud arbeidscontract doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf van de betrokkene op het grondgebied sedert haar asielaanvraag dd. 13/06/2005, de Nederlandse taallessen waaronder de lessen voor technische beroepen, het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie en de cursus loopbaanoriëntatie, de opleiding initiatie in de informatica, de opleiding finaliteit verkoop en de getuigenissen van vrienden en kennissen, volstaan geenszins om aan de verzoekster het verblijfsrecht toe te kennen. Ondanks deze elementen aangaande de integratie, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Het is bovendien volkomen normaal dat de betrokkene poogt om zich te integreren in België. De duur van het verblijf en de daarmee samenhangende integratie wegen niet op tegen het decennia lange verblijf en integratie in het herkomstland, waar de betrokkene geboren en getogen is en waar naar eigen zeggen de familie (moeder, zus, ...) verblijft.

De betrokkene kwam samen met haar broer A., A. (OVnr 5767745), in België aan en verblijft op hetzelfde adres als hem. Het regularisatieverzoek van haar broer, van wie de asielaanvraag eveneens op negatieve wijze werd afgesloten, kende evenmin een gunstig gevolg (weigeringsbeslissing dd. 24/01/2011), zodat beiden gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dientengevolge kan haar familiale situatie geen grond voor een verblijfsregularisatie vormen.

De verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag dd. 13/06/2005 werd op 03/03/2009 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwisten door middel van de weigeringsbeslissing om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigeringsbeslissing om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens werd aan haar op 09/04/2009 het bevel gegeven, om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, aan haar betekend op 17/04/2009. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sedertdien op volstrekt illegale wijze in het Rijk.

De duur van de procedure – namelijk om en bij de 3 jaar, 8 maanden en 18 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet trouwens geen situatie ontstaan waardoor de betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in het herkomstland kunnen derhalve niet langer dienstig worden ingeroepen als grond voor een regularisatie.

De verzoekster haalt het “Country Reports on Human Rights Practices – 2007”, uitgegeven op 11/03/2008, aan. Degelijke rapporten schetsen enkel een beeld van de algemene situatie in een bepaald land. De betrokkene toont geen individuele risico inzake haar persoonlijke veiligheid aan. Bovendien heeft zij nagelaten om haar aanvraag op dit punt te actualiseren. De verzoekster voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Hiervoor dient verwezen te worden naar de weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 03/03/2009 om aan de betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bovendien verplicht onderhavige beslissing de betrokkene niet om terug te keren naar het herkomstland.

De betrokkene argumenteert dat zij in Afghanistan hulpbehoevend zou zijn. Nochtans heeft zij verklaard dat haar zus en schoonbroer in het herkomstland zijn achtergebleven. Daarenboven toont de verzoekster niet aan dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om in de eigen levensbehoeften te voorzien. In het verleden was zij tewerkgesteld als lerares. Zij beschikt naar verluid over een diploma middelbare school en heeft twee jaar hoger onderwijs gevolgd, meer bepaald de opleiding tot lesgeven (bron eerste asielverhoor).

Het staat de betrokkene bovendien vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Bijgevolg kan de bewering inzake de hulpbehoevendheid niet aanvaard worden als een grond voor de regularisatie van haar verblijf.

Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied.”

Op 22 februari 2011 wordt verzoekster ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, al. 1 – 2 °: Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. (wet van 15.12.1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend. Haar asielaanvraag dd. 13.06.2005 werd op 03.03.2009 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door middel van de weigeringsbeslissing om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigeringsbeslissing om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vervolgens werd aan haar op 09.04.2009 het bevel gegeven, om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, aan haar betekend op 17.04.2009. De betrokkenen verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sedertdien op volstrekt illegale wijze in het Rijk.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift ter indiening van het beroep tot nietigverklaring over te maken tegen *“de beslissing tot weigering van de vestiging met het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 februari 2011”*. De Raad stelt vast dat de beslissing betekend op 22 februari 2011 geen beslissing tot weigering van de vestiging met het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, maar enerzijds een beslissing van 11 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en anderzijds het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2011. Gelet op het feit dat voormelde beslissingen als bestreden beslissing bij het verzoekschrift zijn gevoegd, worden voornoemde op 22 februari 2011 betekende beslissingen als voorwerp van voorliggend beroep tot nietigverklaring beschouwd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden waar wordt gemotiveerd in de beslissing dat zij geen geldig arbeidscontract zou voorleggen terwijl zij een arbeidsovereenkomst van 11 mei 2009 voor onbepaalde duur voorlegt. De beslissing motiveert dat zij geen arbeidsovereenkomst conform het model heeft overgelegd. Zij wijst op het arrest nr. 52 781 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van 9 september 2010 werd vernietigd. Zij verwijst naar de door haar bijgevoegde arbeidsovereenkomst van 11 mei 2009 voor onbepaalde duur, naar haar niet betwiste duur van haar verblijf van meer dan drie jaar en het feit dat zij nog steeds (sedert 11 mei 2009) bij dezelfde werkgever tewerkgesteld is. Zij stelt dat verweerder deze argumenten niet beantwoordt in de bestreden beslissing.

3.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoekster werpt op dat zij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij T-groep voorlegde daterende van 11 mei 2009 en er tot op heden nog steeds tewerkgesteld is. Zij meent dat het onredelijk is om te stellen dat de arbeidsovereenkomst niet in haar voordeel kan worden weerhouden omdat het geen model-formulier betreft, zoals voorgeschreven in punt 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009. Zij meent dat de bestreden beslissing niet redelijk is en zowel de formele als de materiële motiveringsplicht schendt, temeer zij bewijst dat zij nog steeds tewerkgesteld is en dat hieromtrent niets wordt gezegd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te verwijzen naar de volgende rechtspraak:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Verder heeft de verwerende partij de eer om te antwoorden dat artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is, geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie.

Op 21 september 2009 werd de uitvoering van deze instructie verduidelijkt in een vademecum, en meer bepaald werd er gesteld dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8 B van de instructie, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

"1) (...),

2) (...),

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

En dat:

"1. De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt de aanvraag en bepaalt: of deze in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B.

Onder «in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B» moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract zoals hierboven bedoeld;

en (...)"

Op 14 oktober 2009 werd het Koninklijk Besluit gepubliceerd dat de "economische regularisatie" via arbeidskaart B mogelijk maakt. Er geldt een speciaal model arbeidscontract voor de aanvraag daarvan.

Om te voldoen aan de criteria 2.8 B, diende verzoekster het bewijs voor te leggen dat zij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én 1 (of meer) werkgever(s) heeft gevonden die haar voor de toekomst wil aanwerven voor een contract van 1 jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract (of verschillende deeltijdse contracten) moet minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen dat pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B.

Uit verzoeksters aanvraag blijkt inderdaad dat zij een arbeidsovereenkomst voorlegde voor onbepaalde tijd. Deze arbeidsovereenkomst werd opgesteld dd. 11 mei 2009.

Om te voldoen aan de voorwaarde van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, diende verzoekster een arbeidsovereenkomst voor te leggen, conform het model dat gepubliceerd werd in voornoemd KB dd. 14 oktober 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekster een dergelijke arbeidsovereenkomst niet voorlegde, hoewel zij nochtans drie maanden de tijd had om zich in orde te stellen met voornoemde instructie. De bewering als zou de dd. 11 mei 2009 opgesteld arbeidsovereenkomst nog steeds uitgevoerd worden, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoekster, die niet voldoet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van punt 2.8 B van de instructie dd. 19 juli 2010, maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Verzoekster werpt terecht op dat de Dienst vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de geldigheid van inhoudelijke bepalingen van arbeidsovereenkomsten. Derhalve is het niet onredelijk dat gevraagd wordt aan vreemdelingen om zich te schikken naar de voorwaarde om een model-arbeidsovereenkomst te hanteren, hetgeen de controleerbaarheid bevordert en toelaat om te beoordelen of een ontvankelijke en gegronde aanvraag werd ingediend.

De instructie stelde ontegensprekelijk dat een kopie van een model-arbeidscontract bij een bepaalde werkgever moet worden voorgelegd. In het vademecum werd deze voorwaarde bovendien verduidelijkt, en werd gesteld dat een behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract moet worden voorgelegd. Ook het KB spreekt van een arbeidsovereenkomst, volgens het model als bijlage bij het besluit.

Verwerende partij merkt ten slotte op dat verzoekster zelf de toepassing heeft gevraagd van de intussen vernietigde instructie en zich derhalve diende te bekwamen in de procedure die zij zelf ingeleid heeft.

Verzoekende partij moest zich daarom, voor de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf, verdiepen in alle documenten die voorhanden zijn en die duidelijk maakten op welke wijze een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend enerzijds, en hoe deze moet gestoffeerd worden om gegrond te kunnen worden verklaard anderzijds. Verzoekster heeft dit klaarblijkelijk niet gedaan.

Uit samenlezing van al deze documenten is het duidelijk dat een behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract moest worden voorgelegd, en dat dit moest opgesteld zijn in de periode 15 september 2009 tot 15 december 2009.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RVV, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens blijkt dat alle door verzoekster opgeworpen element verder onderzocht werden, doch niet weerhouden konden worden in verzoeksters voordeel.

Alle door verzoekster aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen verzoeksters aanvraag ongegrond wordt bevonden. Verzoekster vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte en redelijke wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

3.3 In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, dient deze onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verweerder stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Het staat voorts niet ter discussie dat verzoekster in haar geactualiseerde aanvraag van 7 oktober 2009 heeft verwezen naar deze beleidslijnen en meer specifiek dat zij heeft aangegeven van oordeel te zijn dat zij zich in een situatie bevond zoals omschreven in punt 2.8B van de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kruiste in het ingevulde typeformulier aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van het criterium *“werk + duurzame lokale verankering”*. In het door verzoekster ingevulde typeformulier staat aangegeven dat het criterium 2.8B van deze beleidsrichtlijn betrekking heeft op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft, die een duurzame lokale verankering in België kan bewijzen en die over een arbeidscontract beschikt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont dat zij zich in een situatie bevindt zoals voorzien in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn daar zij geen *“model-arbeidscontract”* heeft aangebracht. Verweerder merkt ter terechtzitting bovendien op dat verzoekster nog steeds geen arbeidsovereenkomst heeft ingediend conform het koninklijk besluit van 2009.

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat, in tegenstelling tot wat verweerder beweert in zijn nota met opmerkingen in de door de staatssecretaris publiek gemaakte beleidsrichtlijn geen sprake is van een *“model-arbeidscontract”*, doch slechts van een *“arbeidscontract bij een bepaalde werkgever”* dat betrekking heeft op een tewerkstelling van ten minste één jaar of van onbepaalde duur en dat *“minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* In de mate dat verweerder voorhoudt dat in een niet nader omschreven *“vademeicum”* een andere bepaling is opgenomen, dient te worden geduïd dat verweerder nalaat dit document aan te brengen, zodat niet blijkt dat zijn beweringen enige grond hebben. Daarenboven moet worden benadrukt dat verweerder hoe dan ook niet duidt hoe bepalingen uit een *vademeicum* tot gevolg zouden kunnen hebben dat de beleidsrichtlijnen die de bevoegde staatssecretaris heeft uitgevaardigd *in casu* niet van toepassing zouden zijn of hoe, zonder het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel te schenden, verweerder zou kunnen afwijken van de door de bevoegde staatssecretaris publiek gemaakte beleidsregels inzake de toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid.

Verweerder stelt daarnaast dat in het K.B. van 14 oktober 2009 – waarmee hij lijkt te doelen op het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers – “*spreekt van een arbeidsovereenkomst, volgens het model als bijlage bij het besluit.*” Deze stelling mist evenwel feitelijke grondslag. Voormeld koninklijk besluit bepaalt namelijk slechts in welke gevallen een arbeidsvergunning kan toegekend worden voor de tewerkstelling van een buitenlandse werknemer en bevat geen enkele bepaling omtrent het al dan niet inwilligen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die door een vreemdeling werd ingediend.

Verweerder betoogt nog dat het niet onredelijk is om de voorwaarde van een model-arbeidsovereenkomst te hanteren omdat dit “*de controleerbaarheid bevordert.*” De Raad kan evenwel niet inzien hoe het voorleggen van een model-arbeidscontract *in casu* verweerder in een meer gunstige situatie zou plaatsen om, conform de beleidsrichtlijn, na te gaan of het aangebrachte contract betrekking heeft op een tewerkstelling van ten minste één jaar of van onbepaalde duur en of dit contract voorziet in een inkomen dat equivalent is aan het minimumloon.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts dat verzoekster bij haar aanvullende aanvraag van 7 oktober 2009 om tot een verblijf gemachtigd te worden een arbeidscontract heeft gevoegd dat voorziet in een tewerkstelling van onbepaalde duur, waarbij een brutoloon voorzien werd van 10,0470 euro per uur. Verzoekster kan *in casu* dan ook gevolgd worden waar zij aangeeft dat zij een ‘volwaardig’ arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd die de informatie bevat die verweerder nodig heeft bij de beoordeling van haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2011, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN